

Sarema laulik,

iifs

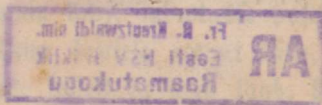
mõnnus luggemisse ramat

nore ja wanna rahwale,

iparawis lastele.

12 k.

Anssekülla õppetaja kirjotud.



Kurresare linnas,

trükitud Ch. Usafrey kirjadega.

—
1 8 6 4.

Filialnummer 3

III

Heinrich August
 Schmidt

Von der Censur gestattet.

Dorpat, den 14. August 1864.

.A. 21

№ 89.

AR Fr. B. Kreuzwaldt im.
 Eesti NSV Riiklik
 Raamatukogu

4947

Handwritten text at the bottom of the page, including "Kreuzwaldt" and "Raamatukogu".

...nagu ma lõltsin õnnu pu pealt.
 ...aga ma olen ka julge se peale, et se ramat
 ...mele pärrast kaob olemis, kes annab
 ...juba selle juures sellest ja sellest
 ...sellest ja sellest ja sellest ja sellest
 ...sellest ja sellest ja sellest ja sellest
 ...sellest ja sellest ja sellest ja sellest

Ollen saggedaste tähhele pannud, et mõnnel lapsel ühtegi himmo ep olle, ramato luggemist kätte õppida. Kui ep olleks ikka sundiat tagga, ei ta õppiks ialge luggemist kätte. Muidogi teada, et se lapse ennese sü on, agga muist ka selle ramato sü, kust last luggema pantakse. Sest mis himmo lapsel wõib olla sealt luggeda, kust ta omma lapse mõistusse polest õiget arro ei sa. Anna lapsele ramat kätte, kus kennad luggud sees, kellest ta arro saab, küllab sa pea nääd, kuidas lapsel luggemisse himmo peale tuleb ja pääw päwalt kaswab.

Siin toon ma nüüd sulle nisugguse ramato, ja ollen julge se peale, et se ramat ka laisa lapsele himmo teeb. Küllab laps pea tunnistab: „mem, kas tead, kui ma siit loen, se on

ni magguš, nago ma sööksin öunu pu pealt.“
 Agga ma ollen ka julge se peale, et se ramat
 ka nende mele pärrast saab ollema, kes ammo
 kolist lahti, ja kelle juuksed jubba hakkawad halliks
 jäma. Sest siin on iggal pähkkel hea tuum
 sees. Ratsu agga! Ja nüüd Jummalaga!



lennem is
 himoggul
 aggat iadnu
 igodiu
 ta siin
 antate
 adoggul
 orio togiö
 onnet duf
 neq n
 -lut
 led ja päru päruati kaerob.

Siin toon ma nüüd sulle niisuguse rannata,
 ja ollen julge se peale et se rannat ka laisa
 kapike hiinno teeb. Nüüdab laps pea tuunis
 tob: mem, las tead, kui ma siit loen, se on

Essimenne jaggo.

1. Wagga lapsokene.

Emmal wagga lapsokene, Emma sönna
kulis ta Kenna kallis taimekenne Emma rö-
muks kaswis sa.

Ditsee kui üks öiekenne Laulis kui üks löuke
Lassane kui tallekenne Illus kui üks inglise!

Küllarahwas armastasi Sedda lahket lap-
sofest. Keik nad tedda terretasi, Kui üht
illust inglifest.

Saigeks jäi se lapsokene, Inglid tullid
üllewelt, Ütlid: tulle tallekenne Taewas töst-
ma omma healt.

Ärdast nuttis emmaenenne, Lapsfest pididi
lahkuma, Laps se pallus: „emmaenenne! Ärra
nenda nutta sa.

Sinno süles on mul hea, Parrem siiski
taewas seal. Armas sa mul, ella emma,
Armsam se, kes üllewel.

Ulo te mul ürikenne, Siiski jubba kwi-
wine. Ulo seal mul iggawenne, Jummalaga,
emmake!“

Ginge heitiš lapsokenne, Inglid kandsid
ärä siit, Jöse ta üks inglikenne, Healt seal
taewas töstap nüüd.

Kullarahwas tullid tuppa, Ütlid: „waene
emmake! Tahtsime so last weel nähha, Näita
meile, kallike.“

Silmi pühkis emmakeenne, Kirsto kane wõt-
tis pealt: „Waatke! siin ta kehakenne, Kui-
das hingab rahhus teal.“

Lapsel käed koggo kennast, Rahked filmad
finni nüüd. Taewa rahho paistab pallest,
Ei me lahkuš lapsest siit.

Waatke, lapsel lilled käes, Kül se töest
tähhendab, Et nüüd paradisi aeas Kennast
öitseb, haljendab.

„Jummalaga lapsokenne, Taewa hüdis Jä-
sake! Minna sinno emmakeenne Siiski ussun
kindlaste:

Taewa pilwed on kül kõrged, Taewa täh-
hed kõrgemad, Taewa issa pühhad mõtted
Neist weel paljo kõrgemad.“

2. Waene laps.

Lord istus merre panga peal, Üks waene
tütтарlapsoke, Ja nuttis nenda ärdast seal, Et
sedda kuuldi kaugele.

Ta watis sure merre peal' Ja hüdīs nenda hallest seal: „Ma waene laps siin ilma peal, Kes hallastab nüüd minno peal!“ —

Üts rikkas mees läks möda sealt, Ja näggi last seal kalda peal. Ta kulis lapse halle healt, Sest halledaks jäi mehhe meel.

„Mis on sul wigga, lapsoke? Mi norelt jubba nuttad sa! Oh rägi ülles, kallike! Kui agga wöin, kül aitan ka.“

Laps watis nuttes wöera peal' Ja ütles hallest temmale: „Oh südda raske, kurb mo meel! Ei ükski ma peal aitage!“

Mo emma maggab mulla sees, Nüüd waene laps ma emmata! Siin isä uppus merre sees, Nüüd minna isäst ilma ka.

Mo wend se kargas merresse, Läks isä häddas aitama. Ei sanud abbiks isäle, Ja uppus isse seäna ka.

Nüüd wöera jures ellan ma! Kui agga aega antakse, Siis ruttan seie walloga, Ja nuttan üksi libbeste.“ —

„Oh ärra leina, lapsoke! So heldeks isäks heidan ma. Nüüd tulle minno maeasse Ja filmad lohhe kuiwata.“

Siis rikkas wöttis lapse sealt, Wiis warsti omma maeasse. Ei kuulda ennam nutto healt, Nüüd lapsel lahke isäle.

Kül inglid näggid taewast sealt, Mis teggid waese lapsele, Ja Jummal tasub üllewelt Rord sulle kallis mehhele.

3. Türimehhe poeoke.

Üks laew se olli laentes seal Kül sures
hädas merre peal, Ta laened käisid kõrgeste,
Et walge waht läks laewasse.

Kül laewamehed kohkusid, Kül hirmsast kart-
sid, karjusid: Nüüd willo wette wodisse Meid
maetakse peage.

Waat türimehhe poeoke, Üks kenna kallis
poisike, Se isä kōrwas istub seal, Ei kardä,
watab isä peal.

Üks laewamees seal poisil näab, Kuis poisil
südda rahhul jääb, Se küsib: „kas ei kar-
dä sa, Et hukka lähäd laewaga?“

Siis kenna kallis poisike Ta wasto ütles
wahwaste: „Eks isä istu türi ees, Mis
kartus mul siis süddames?“

Oh poeoke, oh poisike, Meil häbbi tulleb
filmisse, Meil taewa taat on türimees, Tä
siiski südda murre sees! —

4. Kallim Kuub.

Kuningas kord piddas piddo, Uhled wõe-
rad sömas seal, Hõbbest waagnad, kullast kausid,
Kõhkest roga renni peal.

Wagga laps, kel waesed rided, Uhkest maeast
möda läab, Wahhib, watab maeal peale,
Wimats seina seisma jääb.

Kuningas se alnast watab, Waese lapse

warsti näab, Käsks tedda tuppä tua, Mötles:
kül siin seisma jääb!

Last siis nobbest tuppä todi, Pändi istma
istme peal, Bahhib, watab ümberringi, Gi
ta lausund sõnna seal.

„Mis sa mõtled lapsokenne?“ Nenda tedda
küsiti. „Ennä kennad kaufid kullast, Ennä
sidi sammeti!!!“

Laps se panni käed kokko, Ohkas, ütles kor-
raga: „Mulle kallim au-kuub antud,
Daewa jõuan sellega.“

5. Riwwi taskus.

Rikka mehhe maega ette juhtus kord üks
kerjaja. Rikkas wöttis riwwi kätte, Wislas
wäese — riwwiga.

Waene wöttis riwwi ülles, Pistis tasku
nobbeste, Mötles: odan õiget aega, Kül ma
taskun temmale.

Waene kandis riwwi taskus Mitto aastad
wihhaga. Korraga jäi rikkas wäeseks, Piddi
isse kerjama.

— Waese wasto rikkas juhtus Ratti sandi
kuega. Waene wöttis riwwi taskust, Piddi
jubba pannema.

Korraga ta mele tulli: Ürra tasku kerjaga,
Anna andeks waenlasele, Andeksandmist leiad ka.
Riwwi kullus mehhe käest, Wihha laddus
jüddamest. Sing, oh katsu ennast läbbi: Oh
sa leiad riwwikest!

Mitte omma kue taskus, Waid seal kurjas
süddames, Wötta wälja, wiska ärra, Muido
kohtopääw sul ees.

6. Pahha Koer.

Uht luggu sulle rägin nüüd, Se pango
tähhel sinno meel, Ei sündinud se kangel siit,
Waid wäina tagga Wändramaal.

Seal kuffus koer lord kaewusse Ja piddi
jubba uppuma. Waat möda lähhäb mehhele,
Se tahhab wälja tömbada.

Waat koer se näitab mehhele Kül kaewust
omma hambaid seal. Siis mötlemä jäi meh-
hele: Kas koeral mo peal kurri meel?

Ei wötta ta mind hammusta, Ma tedda
tahhan aidata. Siis koera kaelast hakkas ta
Ja piddi wälja tömbama.

Oh koer, sa kurjateggia, Sa hammustasid
mehhe käre! Nüüd mehhe käest lahti sa, Ja
pead kaewu uppuma.

Mis arwad sa, oh innime! Kas sedda kurja
teggid sa, Mis koer seal teggi mehhele, —
Et head taskus kurjaga?

7. Kalla önge otsas.

Seal Naswa filla liggidal, Kus süggaw wessi
filla al, Kord püdis omma öngega Üks pois,
kes priiske pallega.

Ma waatsin kõrwalt waggusi Ja näggin
pea põhjani. Sealt tulli kenna kallake, Ta
olli särje sarnane.

Kui mao näggi kallake, Siis oeus liggi
nobbeste, Tal teggi himmo maofe, Ei filmi
paistnud õngefe.

Ta nobbest nelas maofest, Oh sedda hirm-
sat kohkumist! Tal kibbe wallo korrage, Pois
tõmbas wälja ruttuga.

Nüüd siples waene särjefe Kõl õnge otsas
hirmsaste. Kõl olleks läinud taggasi, Ei peas-
nud ennam taggasi.

Siis tulli mulle mele se, Et mõnni jõlle
innime On selle särje sarnane Ja ussub
petjat peage.

Kuis' kallo pütaks' õngega, Mi innimesi
wallega. Kõl saggest kasso filma ees, Ja
pärrast südda filma wees.

S. Lõuke.

Aea äres lund weel leiti, Talwe möda minne-
mas, Lehheta weel puud keik paistid, Kõlle
tuul weel puhumas.

Käisin kirus möda maanteed, Südda, sure
murre sees, Laenetas kui laened merres, Sil-
mad kibbe filma wees.

Korrage seal lõukenne Lendis mulla mätta
pealt, Lendis ülles, laulis lahkest, Minna
waatsin, wahtsin alt.

nig Kõrgemale ilka jõudis. Taewa pole üllesse,
 Pilvedesse peitis ennast, Ilka lauldes rõõmsaste.

Korraga mul kurbdus kaddund, Kuida uddo
 päwa teest, Korraga mul laenedi lahkund. Rae-
 netawa süddamest.

Kõrgelt kuulsin sedda sõnna: Mifs sul mürre,
 innime? Wata kuida linno kenne kaulab nenda
 lahkeste.

Ei ta külwa, ei ta leika, Ei tal wilja ter-
 rakest, Kodab omma Loja peale, Kes ka
 kaitseb linnokest.

Eks sa olle paljo üllem, Kui se lind, Koh
 innime? Süddamest nüüd laea murred, Mo
 peal loda kindlaste.

Lõuke se laulis lahkest Sure kõrge taewa
 al, Minna haksin laulma rõõmsast si Käies
 teed siin mulla peal.

9. Kirwes.

Jootsja jõe ääres raius Puidulüks wanna
 miehhele, Warre jotsast kirwes pikklus Jõe
 põhja äkkiste.

Mees siis hakkas ärdast nutma: „Mis nüüd
 pean hakkama? Jõe waim weest tullu wälja,
 Küssis: „mis siin nuttad sa?“

Mees se rätis omma luggu. Jõe waim
 siis jõe weest Wälja wöttis kullast kirwest.
 „Kas se on ta?“ — küssis meest.

Mees se kostis: „polle se ta! Rauast minno riistofe!“ — Jõe waim siis hõbbe kirwest Tõi ja küsis: „kas on se?“ — „Polle se ka minno kirwes.“ Kostis wanna mehhele. Kolmat korda jõe põhja Jõe waim läks nobbeste. Tõi sealt mehhe kirwe wälja, küsis jälle: „kas on se?“ — „Jah se on mo omma kirwes, Olle terwe, kallife.“ Jõe waim siis kätte andis Mehhele kirwe mehhele. Kinkis kuld ja hõbbe kirwe Peale kauba heldeste. Ütles: „neid ma isulle annan, Et sa polle waltetand.“ Mees läks lendes koe pole, Näitis naabri omma land. Nikkas nahe naaber ruttab Jõe pole kirwega, Heidab siise, nuttab, kaebab, Et müüd kirwest ilma taga. Jõe waim toob kullast kirwest, küsib meest siis: „kas on se?“ — „Jah se on mo omma kirwes, Anna kätte kallife!“ Häbbematta waltetaja Sõitles jõe waim siis meest, Heitis kirwe jõe põhja, ütles: „wõtta isse sweest.“ Mees läks koe kirwest ilma, Bahhandus weel pealegi. Ürra wõtta waltetada Nägi tõt sa allati.

10. Linno pessa.

Waat linno keskel pessa, Seal fusesu ladwas

kennake! Tal poead jubba piiksumad Ja em-
ma järrel karjuwad.

Kuus karjalast waat kogguwad Ja kuse lad-
wa wahhiwad, Neil himmo pessa lõhkuda
Ja linnopoead pinada.

Üks julge pois lääb üllesse, Kõl waewa-
linne temma te! Ei holi omma rietest, Kui
saaks ta agga pessakest!

Ni lähhäb temma ladwasse, Waat jubba
wahhib pessaesse: „Oh teie lahked lomaksed,
Waat tiwul jubba ehmeled.“

Pois pididi jubba käega Seal linno poead
putuma, Siis lendis liggi linnoke Ja pallus
nenda ärdaste:

„Oh jätta, armas poisike Mo poead pehme
pessaesse. Ei nemmad weel sa lennata, Ei
ennast isse toita ka.

Ka sinnul olli sängike, Kus hingasid sa
illuste. Sind senna seadis emmale, Ja kat-
tis finni kennaste.

Kui olleks wõtnud waenlane Sind kätkest,
winud kaugele, Kuis olleks siis so emmale
Kõl kaeband, nutnud kibbeste.

Ka linnul lodud emma meel, Siis hallasta
nüüd minno peal Ja jätta poead rahhule
Mo soea, pehme pessaesse.“

Oh linno emmal halle heal, Sest halledaks
jõi poisil meel. Ta jättis poead pessaesse, Ja
tulli mahha nobbeste.

Kui mahha jõudis poisike, Siis teised ütliid

temmale: „Oh sinna runnmal poifike, Miks poead jätsid pessasse?“

Siis kostis kohhe poifike: „Ei melest lähhä ialge, Mis mulle räkis linnoke, Se leikas läbbi süddame.“

Ta räkis kennast teistele, Mis tale räkind linnoke. Se ligutas ka nende meelt, Et töstsid hulgal omma healt:

„Oh kuulge lauljad linnoksed, Mis töutame lapsoksed! Ei putu teie pessasse Meil ennam käsfi ialge.“

Siis lendsid kokko linnoksed, Waat koldsed ja ka kirjoksed Ja laulsid pude okste peal Ni lahke laste kohta seal:

„Oh teie lahked lapsoksed, Teid hoidko taewa inglissed, Runni teid kandwad taewasse, Kus isse inglid ollete.“

Siis igga aasta tulleme, Kui kätte jõudnud kewwade, Tei' hauad ülles otsime Ja haura peal weel laulame.“

11. Tammepu.

Pallaw päike paistis taewas, Mehhe jallad wässinud, Mötles: puhkan ommast waewast, Põlwed jubba nõrkenud.

Räggi tammepu seal kõrwas, Põris te pealt nattokest, Kaelakotti, mis tal selgas, Panni mahha tassakest.

Heidab mahha tamme warjo Baene wässind mehheke. „Mis mul wigga, sin on marjo, Süa saan sin rohkeste.“

Sai ta sõnud, heitis mahha Pead kaela kotti peal. Taewa pole tamme ladwa Bahhib sällili ta seal.

Tamme küljes tõrakesed Paistwad selgest filmise. „Miks need weiked tõrakesed, Kodud sure tammele?“

Weike willi suurte pudel, Ei se tahha sündida. Piggem kõlbaks jämme okstel, Kõrwits jämme kehaga.“

Jõlle mehhel jõlled mõtted, Winaaks uinus maggama, Subba finni mehhel filmad, Noorskab sure healega.

Lõuna poolt waat tulekenne Aeab pilwed ülesse, Tormiks lähhäb tulekenne, Puhhub wägga waljuste.

Tammelt luffub tõrukenne Otse mehhe palle peal, Ei weel ärka mehhekenne, Maggab, noorskab ikka peal.

Korraga kui söelast mahha Tulleb tõrukessi puust Ikka mehhe peale mahha, Subba mehhele werri suust.

Korraga ta ärkab unnest, Karjub, katsub näppoga, Puhhib pallet ärra nobbest: „Mis se on, keik werrega!“

Mees siis tõusis jalge peale, ütles tasfa healega: „Oleks kõrwitsi mo peale Nenda luffund korraga.“

Mis moost siis kül olleks sanud? Eks nad olleks korraga Pead purruks pörrutanud! Olleks furnud walloga!" —

Siis ta põlvel heitis mahha, Watis ülles, pallus seal: „Andeks anna, andeks anna, Taewa issa üllel!"

Minna muld ja pimme rummal Tahtsin õppetada find, Suur ja keigetargem Jummal, Kes sa lonud keif ja mind!

Taewa pilwed on kül kõrged, Taewa tähed kõrgemad, Ugga sinno pühhad mötted Neist weel palju kõrgemad."

12. Mõlder omma poeaga.

Mis mõlder omma poeaga Need läfsid walge määraga Kord liina pole ladale, Neil müa lahja lomake.

Pois istub märra seljas seal Ja issa kõnib kõrwas teel. Siis tulleb wästo mehhele, Se hakkas naerma äkkiste:

„Eks pois sul olle häbbi teal? Sa isse istud märra peal Ja kõrwas läib so isjake? Ei sedda nähtud ialge."

Siis issa ütles poeale: „Ei sündida kül tahha se, Oh tulle mahha, poeoke! Ma isse lähän üllesse!" —

Siis issa istus loma peal Ja poeg se kõndis kõrwas teel, Ni jõudsid nemmad waguft Keif kolmekeste eddasi.

Waat liina torn jo paistab seal, Sest päike
paistis temma peal, Siis juhtus jäll' üks
mehhefe Neil' wasto, ütles kurjaste:

„Eks olle sa ka öige hul? Kas polle meh-
hel häbbi sul? Sa isse istud loma peal, Sa
poisike käib kõrwas teel!“

Siis issa ütles poeale: „Gi sündida kül
tahha se, Et minna istun üksi teal, Mo
selja tahha tulle peal.“

Mi jõudsid nemmad waggusi Neil kolmekeste
eddasi, Siis tulli jäll' üks innime, Se ütles:
„oh sa heldeke.“

Kaks istwad ühhe loma peal, Kas sedda
enne nähti teal? Te waese loma tappate, Eks
olle se teil kurri tö.“

Siis issa ütles poeale: „Gi sündida kül
tahha se, Siis loma seljast läbhäme Nüüd
mahha, minno poeoke!“

Mi läksid nemmad waggusi Neil kolmekeste
eddasi, Nüüd wannal walgel fergem te. Ta
käis nüüd nende järrele.

Siis juhtus jälle wasto mees, Se aeas
halli lehma ees, Kui ta neid näggi käiwad
teel, Siis tulli naer sell' mehhel' peal:

„Mis rummalad te ollete, Mis kasso teil,
et hobbune Teil koormatta käib järrele? Kus
finno mõistus möldreke?“

Siis issa ütles poeale: „Nüüd sedda näme
selgeste, Et se on öige jölle mees, Gi ial
ella rahho sees.“

„Kes püab mele järrele Siin ilmas tehha
keikile! Sest keikil' mele järrele Gi ükski
te siin ialge.“

13. Raddaf.

Raddaf öhkas, kaddaf kaebas: „Keikidest ma
pölgatud! Olleks mul ka kennaid lehti, Kül
siis olleks auustud.“

„Ingel tulli temma jure, ütles: „noh mis
lehti sa Sowiksid siis ennesele? Sedda nüüd
mull' nimmeta.“

Raddaf kostis: „Kullast lehhed Kül need
keige kennamad.“ Dhto tulli, öle jõudis, Keik
puud metsas maggawad.

Raddaf maggas, kaddaf ärkas, Kullast leh-
hed läikiwad: Päwa paistel, oh mis kenna!
Keik puud immeks pannewad.

„Suut se juhtus temma jure, Nääb seal kul-
last lehhefed, Pähhäb liggi, korjab kokko, Päh-
häb jälle omma teed.“

Raber haljas, kaddaf paljas, Nuttab halle
healega. Ingel tulleb temma jure: „Noh mis
lehti tahhad sa?“ —

Raddaf kostis: „Lasist lehhed Kül need
keige kennamad!“ — Dhto tulli, öle jõudis,
Keik puud metsas maggawad.

Raddaf maggas, kaddaf ärkas, Lasist lehhed
läikiwad: Päwa paistel, oh mis kenna! Keik
puud immeks pannewad.

Tassa tõuseb tulekenne, Gattab äkkist puhuma, Rasist lehhed pihhuks purruks Lähtrwad katti korraga.

Raber haljas, kaddak paljas Nuttab halle healega. Ingel tulleb temma jure: „Noh, mis lehti tahhad sa?“ —

Kaddak kostis: „Lehtpu lehhed kül need feige kennamad!“ Dhto tulli, öke jõudis, Keif puud metsas maggawad.

Kaddak maggas, kaddak ärkas, Lehtpu lehhed lihhawad, Sured laiad pehmed lehhed Kaddaka nüüd kattawad.

Kitse karri kaugelt jubba Ürranäinud kaddakat, Lähhäb liggi, wöttab paljaks, Et ei jännud lehhelest.

Raber haljas, kaddak paljas, Nuttab halle healega. Ingel tulleb temma jure: „Noh, mis lehti tahhad sa?“

„Dmma oggad,“ kostis kaddak, kül need feige parremad, Mendega ma ollen lodud, Need mul üksi kõlbawad.“

Dhto tulli, öke jõudis, Keif puud metsas maggawad, Kaddak maggas, kaddak ärkas, Dmma oggad kattawad.

Kaddak kargas, kaddak kitis: „Dmma oggad jälle kä, Juut ei risu, tuul ei lõhhu, Kitse ei kisu ialge.“

Nüüd siin seisan ööd ja päwad Waggusi ja puutmatta, Sulgeb legi kiskma tulla, Pistan omma oggaga.“

Ommaga, mis Jummal annud. Olee sega rahhule, Ärra himmusta, mis Jummal An- dis liggimessele.

14. Kurri hing taewas.

Hord heitis hinge innime, Sai taewa ukse ette se, Ta sissesamist himmustas, Ja ukse külge kopputas.

Siis tulli taewast inglite Ja küsis: „kuhu, innime Sa tahhad miinna, nimmeta!“ — „Ma taewa tahhan,“ — ütles ta.

Siis ingel ütles: „tulle mees, Sa olled õige ukse ees! Sind taewa wia tahhan ma, Wõid kohta isse wallitsda.“ —

Siis tullid kenna kohta seal Ja ingel ütles: „ennä teal! Siin õnsad waimud näed sa, Ei ükski sa neid luggeda,“

Naad räk'wad teine teiseaga, Kuis Jummal neid on armoga Ni immelikkult jubhatand, Kui mulla peal weel ellasid.

Mis mulla peal ei mõistnud nad, Siin sedda selgest mõistawad! Se on nüüd mende õnnistus Ja iggawenne rõniustus.

Kas seia jada tahhad sa? — „Ei seia jada tahha ma, Ei õnnistus mull' olle se, Wi ärra siit mind nobbeste.“ —

Siis teise kohta tullid seal, Ja ingel ütles: „ennä teal! Siin õnsad waimud näed sa, Ei ükski sa neid luggeda.“

Waat kuidas rõmustawad nad, Et teigest
pattust puhtad nad, Mis ma peal nende
nõudminne, Se nüüd siin taewas nende kä.

Kas seia jada tahhad sa? — „Ei seia
jada tahha ma, Ep olle õnnistus mull' se,
Wi ärra siit mind nobbeste.“ —

Siis teise kohta tullid seal Ja ingel ütles:
„ennä teal, Siin õnsad waimud näed sa,
Ei ükski sa neid luggeda.“

Waat kuidas rõmustawad naad, Et teine
teist siin näewad, Ja armastuses ellawad
Ja ühhes laudas istuwad.

Kas seia jada tahhad sa? — „Ei seia
jada tahha ma, Ep olle õnnistus mull' se,
Wi ärra siit mind nobbeste!“ —

Siis ingel ütles temmale: „Nüüd wiimse
kohta lähhäme, Kui mele pärrast polle se,
Ei siin sul asset ollege.“ —

Kui liggemale läksid seal, Siis kuulda
wägga kallis heal. Dh sedda kandle mängi-
mist! Dh sedda kallist laulamist!

Waat kuldsed kronid kannawad, Ja walges
rides kõnniwad, Waat palmid käes kannawad
Ja halleluja laulawad.

Ja nende kessel nähkakse, Kes innimesse
sarnane, Ta palle paistab selgeste, Kui teige
selgem päikene. —

Ta jalgus, käsks nähkakse Waat naelte
aspe, punnane, Se hiilgab, paistab kaugele,
Sest tedda selgest tunnukse.

Ja ingel ütles: „kule teal, kui wägga kallis nende heal! Nad lauluga siin tänna-
wad Nüüd omma Önnisteggiat.

Kas seia jäda tahhad sa? — Siis inni-
menne käega kül silmad kattis kinni seal,
Ja hirmus kuulda temma heal:

„Wi ärra siit mind ruttoga, Ei wõi ma
sedda kannata, Nüüd minna nään siin hir-
moga, Mis ma ei tahtnud uskuda.

Ei olle armas minnul ta, Kes nende
Önnisteggia, Mul hirmus ta peal wadata,
Mul hirmus seia jäda ka.“

Kui wälk siis kaddus taewast mees, Baat
kurjad waimud ukse ees, Need heitsid pörgo
tullese, Seal ullub nüüd ta hirmsaste.

Kes laia teed käib julgeste, Ei se wõi sada
taewasse, Kes önsa taewasse ei sa, Se peab
pörgo minnema.

15. Wanna isfa.

Whhel isfal kuus last olli, Barra, rahha,
rohkeste, Kueks jauks jaggas sedda, Jaggas
kue lapsela.

Keigewannem? poea jure Ellama jäi wan-
nake. Mötles: mis mul nüüd on wigga,
Nüüd mind toidab poeole.

Poeal sündis poeokenne, Ütles omma is-
fale: „Lapse kätti pannelsime Senna, kus so
fängife.

Etš sa teise poea jure Tahha miinna tadife?
Seal on sinnul rohkem rumi, Gi seal karju
lapsoke."

Ellama nüüd teise jure Lähhäb wanna
mehheke. Mönne aea tagga ütles Norem poeg
siis isfale:

Soe tubba sulle armas, Mul sest pea
wallutab. Etš sa teise poea jure Lähhä, leibo
temma teeb.

Soe ikka temmal tubba, Seal sul soem
ellada." — Kolmandama poea jure Lähhäb
isfa ellama.

Mönne aea tagga ütles Poeg siis omma
tadife: „Minno maea ei se kölba Töest sulle
tadife.

Teine tulleb, teine lähhäb, Gi sa siin sa
hingata. Etš sa tahha tütre jures Allewis
seal ellada." —

„Naesterahwal pehmem südda," Nenda möt-
les isfa ka. Poea jurest lähhäb ärra Tütre
jure ellama.

Tüttar ellas kõrges maeas Kõrges maeas
üllewel. Mönne aea tagga ütles Tadile siis
tüttar seal:

Kas iisfa tead, tadifenne, Mul on kartus
öiete, Kui sa kõrgest treppist tullest Mahha,
wanna mehheke.

Wöid siin lörd ka kommistada, Salga
murda walloga. Etš sa teise tütre jure, Tah-
ha miinna ellama.

Teisel tütrel maddal maea, Astud ükste
ulits' peal, Se on sinnul otse lodud, Nenda
maddal maea seal." —

Teise tütre jure lähhäb Wanna mees nüüd
ellama. Mötles: „maddal maea minnul Töeste
on parrem ka.“

Mönne aea tagga ütles Tüttar seal siis
tadile: „Saggest filmi werib wessi, Kui so
peale mötleme.“

Meie maea seinad seiswad Nenda niisked
allate. Niiske kohha peale tehtud Meie mad-
dal maeake.

Eks sa teise tütre jure Tahha miinna tadife?
Piinnast wäljas ellab temma, Kuiv ja kenna
kohhake.

Surno aea wahhimehhel Reigekuiwem koh-
hake, Se on sinno wannal kehhal Reige-
parrem kohhake.“ —

Piinnast wälja lähhäb wanna Surno aeda
ellama. Lotis kenna waiksel kohhal Rahhus
nüüd seal ellada.

Tütrele terraw poeokenne, Pea wie aastane,
Tulleb furd seal wanna jure, Ütleb wanna
tadile:

„Wanna tadife, kas tead, Mem se räkis
tadiga: Reigeparrem koht sul olleks, Se, mis
tehhas lasnaga!“ —

Sögge sõnna murdis mahha Wanna meest
siis äkkiste, Pingi peale langes mahha, Hal-
kas nutma ärdaste.

Surma ingel tuli tasfa! Waewast lahti wannake! — Mattuksed siis temmal tehti Wägga aufast, uhkeste.

Kuus jalg' süggaw fängikenne, Parrem' hallastas so peal, Kui kolm poega ning kolm tüttart, Magga, magga rahhus seal!

Sealt se hirmus sõnna sündind: „Ennem toidab tadife Kuus last, kui kül kuus last toitwad Omma tadi! töeste!“ —

Hing, kui on sul isä, emma Wannaks jänud, halliks ka, Toida, tösta, katta, kaitse Reid siis hea melega.

16. Unnenäggo.

Miks siin mõnnel kurjal hingel Käsfi käib ni kennaste? — Miks siin mõnnel waggal hingel Käsfi käib ni kurjaste?

Nenda mõtles mahhahaites Kord üks wana mehheke. Wimaks uinus, und ta näggi, Sedda rägin sinnule.

Taewast tuli heal, se hüdis: „Touse ülles nobbeste! Taewa tadi teed ja mõtted Näitan sulle selgeste.“

Mees siis wälja wodist tuli, Galkas käima omma teed, Paksus metsas effis ärra, Karjus: kes mull' näitab teed?

Illus ingel tulleb, hüab: „Astu agga järrele, Dseks wiin sind kenna kohta, Seal saad hing'da illuste.“

Jõudsid õfeks ühte kohta, Kus üks lahke perremees, Se neid lahkest wöttis wasto, ütles, hüdis, filmad wees:

„Rõmopääw mul tõest tänna, Moga leppis wihhamees, Kausi kullast kinkis peale, Sest mul rõöm on süddames.“

Teisel päwal wanna näab: Ingel panneb sallaja Kausi kullast kaela kotti, Jummalaga jättab ta.

Wanna wihhastas ja ütles: Miks sa teggid kurjaste? Wõtsid kausi mehhe käest, Kes ni lahke, heldefe?“ —

„Pea su, kül pärrast pead Arro sama selgeste! Jummal käskis nenda teha“ Nenda ütles inglife.

Teisel õhtul teise kohta Jõudis ingel mehhega. Perremees seal hirmus ahne Taples waljo healega:

Barrandale heitke mahha, Miks ni hilja tullite! Ei mul olle süa anda, Sõmatta siin maggage!“ —

Teisel päwal wanna näeb: Kausi kullast inglife Wõttab kottist, kingib ahnel, Jummalaga jättab ta.

Wanna wihhastas ja ütles: Miks sa teggid kurjaste? Kingid kalli kausi kullast Kurja ahne mehhele?“ —

„Pea su, kül pärrast pead Arro sama selgeste. Jummal käskis nenda teha“ Nenda ütles inglife.

Teisel öhtul teise kohta Jõudis ingel meh-
hega, Berremees seal wöttis wasto, Raebas
kurwa melega:

„Tööd teen siin ma ühtepuhko Hommikust
kül öhtoni, Siiski mull' ei tahha tulla Par-
rem põlli ialge.“

Lammio läinud suitso urtsik, Tahhab peale
langeda, Ei mul waesel sedda jõudo Maea-
lest siin arrida.“

Teisel päwal wanna näeb: Ingel pistab
põllema Waese mehhe waese maea. Summa-
laga jättab ta.

Wanna wihhastas ja ütles: „Miks sa
teggid kurjaste? Waese mehhe wiimse warra
Nelab nüüd so tulloke.“

„Pea su, kül pärrast pead Urro sama sel-
geste. Summal käskis nenda teha,“ Nenda
ütles inglise.

Teisel öhtul teise kohta Jõudis ingel meh-
hega. Berremees seal pealt kül wagga, Isse
kurjateggia.

Berremehhel poeokenne, Sedda wägga ar-
mastab, Põlwe peal ta tedda hoiab, Annab
suud ja fillitab.

Teisel päwal ütles ingel: „Tulle, terraw
poisike, Näita teed meil fillast sadik, Sillast
same issege.“

Sure jõe fillast sadik Tulleb terraw poi-
sike, Restet silda kullus jõkke, Uppus ärra
alkiste.

Wanna wihhastas ja ütles: „Miks sa teggid kurjaste? Eks sa wõinud poisi peasta Surma häddast nobbeste?“

Ingel wastas, kostis kohhe: „Ärra ennast põhhanda. Sull' nüüd tahhan selletada, Mis ei sanud mõista sa.“

Taewa isal isse mõtted, Kuis ta kurja karristab. Taewa tadil omma mõtted, Kuis ta wagga õnnistab.

Waagna põhja olli pannud Surma rohtu waenlane. Ollaks wagga waagnast jonud, Surnud ollaks äkkiste.

Sest ma andsin surma waagna Kurja ahne mehhele. Sealt ta pididi palka joma, Surrema siis äkkiste.

Waese mehhe waene maea Põlles mahha põhjani, Tuhhast tulli rohkest rahha, Soue pottis mehhele.

Sega saab ta sure maea, Dstab põldo, heinamaad, Ei taal tulle ennam hädda, Tännab ikka Jummalat.

Neljas mees, se elloaega Olli pattust pöör-matta, Nüüd taal kurbdus, pörab ümber, Otsib armo, leiab ka.

Wagga lahke lapsokenne, Ollaks jänud ellusse, Ollaks pahha te peal' pöörnud, Pahha te peal pörgusse.

Nüüd ta nores eas surnud, Taewa lainud talleke, Nüüd taal rõöm on iggawenne, Surma hädda ürike.

Sedda keif mind Jummal kästis, Temma
tahtmist täitsin ma, Ürra ial põrmukenne
Nurrise ta wasto sa."

Taewa pilwed on kül kõrged, Taewa täh-
hed kõrgemad, Taewa isä pühhad mõtted
Neist weel paljo kõrgemad.

17. Pimme hobbune.

Wõerad maad ferd käisin läbbi, Tullin ühte
kõnnele. Põhki tunne kalle kane,

maadid hobbeid.

Tullin tõnne waatma wälama, Et milo
imart nõgari taal! Hobbeid sõlid kinnu
kinnu, Keelid wõhet, pörrakad maad maad.

Mill' löid kinnu maad maad? Kellad milo
seal illemet, wõnne neljast kinnu taht. Wõn
lelwa kinnu peal.

„Milloi minne sa löd kinnu? Et milo
nill kinnu meel? Wõnne löwa wõnne kinnu
kinnu se, se seal illemet?"

Et ma löwad sedda maad? Milloi wõn
tähtenada? Wõnne maad maad maad, kinnu
kinnu maad sedda kinnu?"

Wõnne maad löd minust maad, Kinnu
kinnu kinnu. Põhki, oh kinnu sedda
kinnu minust.

Wõnne maad maad kinnu. Kinnu kinnu
kinnu. Milloi kinnu kinnu maad. Sedda
kinnu minust.

Wannal aeal mei liinäs Dlli seadus ken-
nake, Se, kel olli liga tehtud, Nuttas seia
honesse.

Kella kōie tõmbas kohhe, Kel se hūdis
waljuste, Kohtomōistjad nobbest jõudsid Seia
kella honesse.

Siis nad wōtsid järrel kuulda Kaeb'ja
kaebdust kennaste, Mōistsid kohhut õigussega
Rikkale ja waesele.

Sadda aasta ees siis ellas Liinäs sin
üks rikkas mees, Rohkest rahha, rohkest warra
Dlli mehhel maea sees.

Rikkal olli ka üks hobbu, Kenna, kallis,
tulline, Selle wast' ei ükski sanud, Keiki
wōitis jookstes se.

Kord läks rikkas ratsa sõites Liinnast wälja
metsa pool', — Järsko kargasid metsast wälja
Hirmsad rōöwliid rikka peal'.

Kül ta olli sures häddas, Kartis, kohkus
hirmsaste. Nobbe hobbu peastis tedda Sur-
ma häddast nobbeste.

Ülleüldse walges wahtus Jõudis kōeo hob-
bune. Rikkas kutsus kohhe kōkko Lapsed,
perre nobbeste:

„Olge teie tunnistajad, Mis ma tahhan
tõuta: Hobbu on mind surmast peastnud,
Ei ma sedda unnusta.

Ello otsani taal annan Kaero süa künna
seest. Sōgo temma paljuks tahhab. Sedda
lubban süddamest.

Kangest jooksust kangeks jänud Olli kallis
hobbune, Lonkas pärrast, wimaks pimmeks
Jäi se waene lomake.

Nikkas kelis kaero anda. „Ta wõib heintest
ellada.“ Pärrast pakkus mitmedele, Ei nad
tahtnud osta ka.

Nikkas ka ei tahtnud wimaks Sedda loma
fallida, Käskis kutsart tuppä tulla, Käskis
kange kässoaga:

Tänna õhto tallist aea Sögge loom mo
filma eest. Mingo loom, kus temma tahhab,
Põhko pissut, talwe ees.

Kange kässo kutsar kuleb, Neab wälja
hobbuse, Tallist, ouest, oue wärraw Panneb
finni kindlaste.

Kõrgest taewast tähhed hiilgwad, Wärrawa
ees hobbune, Odab, kas ei tulle toast, Kes
wiib talli taggasi.

Wimaks heidab wärraw' ette Mahha waene
lomake. Taewast tulli tassakeste Lund ta
peale rohkeste:

Nenda otis lomakenne, — Lumme külma
latte al, Salgede al kõwwa kiwi, — Kawa
aega wäljal seal.

Wimaks aegas nälja pärrast Ennast ülles
lomake, Gallad kanged, pea nõrkus, Hakkab
käima tassaste.

Musutas, kas ulits' peale Jänud heina kõr-
reke, Kui ta leidis, kül ta nelas Sedda sure
himmoga.

Kuidas olled lahjaks läinud Kenna kallis
hobbu sa! Kondid paistwad küljest wälja,
Galle peale wadata!

Wasto hommikut kui hakkas Tubba koitma
päwafe, Tuhatus kella hone kohta Lahjaks
jänud lomafe.

Ustub sisse, otsib toidust, Kõie külge putub
ta, Hakkab omma nälja häddas Närrima ja
kiskuma.

Korraga siis waisfel ösel Hüab kel ja ärra-
tab Liina rahwast unnest ülles, — Hobbu
kella hellistab!

Kohtomöistjad kella hone Waisfel ösel rut-
tawad. „Kes se kaebja, kes meid öse Ärra-
tab?“ — nad mötlewad.

Kella hone keif nad astwad, Kaebja kella
hellistab. Kül nad kohksid kui nad näggid:
Rikka hobbu hellistab.

Rikkast kohhe kohta kutsti, Tulli kohhe
nobbeste. Kül ta kohkus, kül taal häbbi,
Kui ta tundis hobbuse.

Ümberringi kohtomöistjad, Keskel pimme
hobbune. Üllem kohtomöistja hüdis Rikka
wasto waljuste:

„Tunned sinna sedda loma, Sinna kurja-
teggia? Surmast on ta sind kül peastnud,
Kendaks tassud kurjaga?

Eks ja olle töutanud Ausast toita hobbuse?
Wata kuida kondid küljest Paistwad, eks sull'
häbbiks se?

Kaebja on meid kohto kutsnud, Siin ta seisab meie ees, Jummal tedda seia saatnud, Sinna tännamatta mees!

Nüüd saad sedda langet käsko, Warsti wotta hobbune, Omma talli tedda sada, Toida tedda ausaste."

Rikkal mehhel hirmus häbbi, Mis ta piddi teggema? Kohto käsko piddi täitma, Hobbust toitma holega.

Parrast rikka kullo peale Piddi kiwvitikkuja Hobbust seia kella hone Kõwwast kiwvist teggema.

Siin ta seisab sadda aastat Mällestusseks meitele, Parrast pandi samba peale Pealefirri kennaste:

Ristinimme ja kül kaänad, Siiski sinnul kõwwa meel, Waese loma waese luggu Nääb se, kes seal ülleweel.

18. Kaarnad tunnistajad.

Keif mis kurja tehaks ilmas, Tulleb lord ka üllesse. Jummal wõib ka kaarnaid kasta: Tunnistage ülles se!

Dhtomaal üks õppetaja Laks lord haiget watama, Pähhäb pimmet metsast läbbi, Waifest metsast rahhoga.

Jubba linnud ärraläinud, Metsa lauljad ärka siit, Jubba pudest lehhed langend Illota ja paljad nüüd.

Nenda waike luggu metsas, Polle kuulda
tulekest, Pilwed käiwad pitkaliste, Tekäia ka
tasfalest.

Rörgest taewast ku ja tähhed Paistwad üksik
käiale. Mödo waikest metsa miines, Gakkab
laulma waljuste:

Kül ma tean, et ka surren, Ollen pihhu,
pörmuke, Pea jälle pörmo langen, Kui se
sinno tahtmiune.

Ei ma tea, millal surren, Wöib ka olla
tännage, Siit mailmast ärralähjän, Kuida
närtšib lillike.

Ei ma tea, kuida surren, Surm on mitme-
suggune, Mönnel kerge surma te, Mönnel
raske heitminne.

Ei ma tea, kuhho surren, Jägo keif so
holesse; Kuida, — millal — kuhhu surren,
Kui agg' surren önsaste.

Nenda laulis üksik käia, Üksik käia metsa
sees, Ülle pude ladwa paistab Ku ni selgest
temma ees.

Järsko kargšid metsast wälja, Hirmsad
rööwliid temma peal', Kuida hundid talle
peale, — Kiskwad tedda mahha seal.

„Anna omma rahha kätte, Muido sind
šiin tappame.“ — Tekäia se kohlus, kostis:
„Jätta mind šiin rahhule!

Haige jure lähjän ruttess, Haige odab
ammoge. Rahha mul ei olle anda, Jätke
mind nüüd rahhule.“

Rööwliid kostwad: „kas sa kannad!“ —
Lõwad kohhe leppiga. Temma waene mahha-
kullub, Hirmsast hobist korraga.

Kaarnad lendwad ülle metsa, Rörgelt krooks-
wad waljuste. Surreja seal kaarnaid kuleb,
Tõstab käd üllesse.

„Urge tapke, kaarnad andwad. Ülles teie
kurja tööd!“ — Rööwliid tapsid sedda seina,
Läksid jälle omma teed.

Surreja seal surres hüab: „Kaarnad kõr-
ges lendes seal, Andke ülles minno tapjad,
Ükski ei nä ilma peal.“ —

Hüdis hallest, hinge heitis, Andis hinge
Issale. Rööwliid naersid: „saab nüüd nähha,
Kas nad andwad üllesse!“ —

Teisel päwal jubba leiti Surno kehha
werrine, Tundsid omma karjast ärra, Kandsid
kohhe kirgole.

Hirmus olli kohkuminne, Kui nüüd kuuldi
sedda seal: Kurjad tapnud meie karjast Kur-
jad rööwliid metsas seal.

Keif ta karja talled kaebfid, Veinasid ta
järrele. Gut läks ülle nende raia, Keige pole
nobbeste.

Kül seal kohhus kulis järrel, Kes se kurja-
teggia, Ei nad sanud sedda ülles. Mis nad
pidid teggema.

Kirsto pandi, fused ümber, Paljo küünlad
põllemad, Mahwas koggus kirsto ümber, Om-
ma karjast watawad.

Seal ta hingas wiimses wodis, Käed risti
rinna peal, Andsid suud ta külmal käel,
Hüüdsid halle healega:

„Sinno su nüüd kinni jänud, Mis meil
armo kulutas, Sinno kässi külmas jänud,
Mis meid saggest õnnistas.

Sinno jallad kangeks jänud, Mis sind
kandsid küllasse, Kui sa tullid kui üks ingel
Lahkest meie maeasse.

Summalaga hinga rahhus, Hinga pärrast
õmma tööd, Taewas jälle kokk same, Ruhhu
näitsid meile teed.

Pärrast pandi mulda mahha, Waitse hauda
hingama, Käisid temma kirsto järrel, Saat-
sid surma lauloga.

Kirgo kellad kõrgest tornist, Hüüdwad halle
healega: Hinga hauas, hinga hauas Karjane
nüüd rahhoga.

Jubba aasta hauas hingand, Olli kallis
karjane, Koggodus, kes lesses jänud, Leinas
ikka järrele.

Süggise se kätte jõudnud, Rahwas ruttab
ladale, Tggalt poolt nad lähwad liina, Läh-
wad lada laubale.

Rohkest rahwast koggo koggund, Lada koh-
hal karraga, Mehhed, naesed, nored, wannad,
Hobbussega, jallaga.

Müwad, ostwad, söwad, jowad, Kes wõib
neid seal luggeda! — Ühhes kohas kaks meest
istwad, Kää'lwad teine teisega.

Kaarnad lendwad ülle lada, Krooksutelles waljuste. Teine mees se teise wasto ütleb naerdes tasfaste:

„Ennä kaarnad kohto lähwad, Andwad meid nüüd üllesse.“ — Teine mees se löi ta su peal: „Olle wait, mis jut on se!“ —

Agga jubba olli kuulnud Mehhe sönna, feelminne. Kuidas merres laened käiwad Teine teise järrele,

Nenda teine teise wasto ütles hüdüs nobbeste: „Pange tähhel, wennad, öed, Äsfi tulleb üllesse.

Mis ta kaarnadest seal räkis, Mis nüüd lähwad kohtusse? Misk siis teine felis kohhe, Kohkus nenda hirmsaste.

Wötkem warsti mehhe finni, Kes seal räkis kaarnadest, Wötkem tedda ka seal finni, Kes seal felis kohkudes.

Kül nüüd mehhed hirmsast kohksid, Sönna olli tulnud suust, Kül nad olleks pöggenenud, Tallad kanged al kui puust.

Rahwas ruttas kokko, fargas Meeste peale äkkiste: „Teie tapfid meie karjast, Mis te' ennam salgate!“

Kohkund rööwliid ütliid nenda: Nüüd on töeks läinud se, Mis ta hüdüs wiimses hädas: Kaarnad andke ülles se!

Widi kohto, surma nuhtlust Said nad furjateggiad. Summal wöib ka kaarnaid kästa, Et nad üllesannawad.

Teine jäggo.

19. Omma firrif.

Kül keige kallim kohhake On minnul omma
firgole! Sest ruttan rõõmsast firgole, Kui
tulnud jälle pühhapä.

Seal ello sõnna kolutaks, Seal ello leiba
jaggataks, Mis taewast tulnud meitele, Meid
juhatab ka taewasse.

Seal kennad laulud laulame, Jummal
armo kidame, Se kinnitab ja kosutab, Se
ärratab ja rõmustab.

Sealt kennast kellad kutsuvad, Sealt lahkest
ikka hüavad: Oh tulge tänna firgole, Teil
tulnud jälle pühhapä.

Jah keigekallim kohhake On minnul minno
firgole, Üks paradisi aeake Siin kolles kõr-
bes tõeste.

20. Lõuke.

Kui ma sind, oh lõukenne, Nään seal kõrge pilwe sees, Ja so lahket laulo kulen, Siis mul rõõm on süddames.

Siis ma mõtlen: kül sa lennad Taewa al, oh lõuke, Ei sa fiiski, linnokenne, Talgi sa taewasse.

Polle tiwad mulle lodud, Pean käima mulla peal, Siiski jõuan üksford taewa, Inglid kandwad kätte peal.

Venna lauldes, lõukenne, Venna ülles kõrgesse, Minna lähjän kõrgemale, Kui mull tulnud tunnife.

21. Peasofesse pessä.

Sul jubba jälle pessäse On seia tehtud peasofe, Sul poead jubba piiksuwad Ja toidust ärdast palluwad.

Oh ärra kardä, kallike, Ei pahha te so pessäse, Mul hirmus se peal' möttelda, Et tegi peaks lõhkuma.

Sa omma poegi armastad Ja nende eest ka murretsed, Mi minno emma armastab Ka mind ja mo eest murretsed.

Sest olle sa nüüd murreta, Ja omma poege kaswata, Kül se on minno waenslane, Kes pahha sull' teeb, peasofe!

22. Päike.

Terre, terre taewa päike Dmma lahle pal-
lega, Keik, mis ligub, täidad sinna Ikka
jälle römoga.

Pallaw, puhhas olled päike, Oh et se ka
olleks ma! Pallaw — puhta armastuses,
Puhhas — ilma pattota.

Öiget teed sa kaid seal ikka, Ei sa effi
ialge! Oh et ma ka nenda käiksin Öiget
teed siin eddasi.

Ei sa tüddi ial ärra Head teha keikile,
Paistad pahha, paistad hea Peale ikka lah-
feste.

Oh et olleksin ka minna, Päike, sinno
sarnane! Kül siis paistaksin kord taewas,
Selgem sinnust päikene.

23. Taewa tähhed.

Rahhus käiwad taewa tähhed Dmma teed
seal iggapä, Ei seal kuulda rido, kARRA,
Iggawenne rahho te.

Waikselt jookseb selge hallik Dmma teed
siin eddasi, Kunni jõuab merre sisse, Hingab
merres waggusi.

Kuldsed tähhed kõrges taewas, Selge hallik
mulla peal Meile hüüdwad: innimesed, Käige
teed keik rahhus teal.

Käigem teed, oh wennad, öed Iggapä siis

rahhus teal, ühhe taewa issa lapsed Olleme
siin mulla peal.

Siis meil iggapä siin ello Jookseb kuida
hallikad Kurni same rahho taewa, Kus need
tähhed hiilgawad.

24. Lõuke.

Oh lõuke, oh linnoke Seal kõrges üllewel,
Kui kenna sinno healeke! Kui rõmus sinno
meel!

Oh lõuke, oh linnoke, Mis aeab laulma
sind? Sa tännad Lojat, kallike, Kes heldest
södab sind.

Oh lõuke, oh linnoke, Waat sinnust õppin
ma, Et pean Lojat röömsaste Siin kütma,
tännama.

Oh lõuke, oh linnoke, Sa tännad leiwa
eest, Mul taewa leib, se kallike, Sest tännan
iggawest.

Oh lõuke, oh linnoke, Sul lõppeb ükskord
heal, Ei minnul lõppe ialge, Ma laulan
taewas weel.

25. Karjane.

Ma ollen weike karjane, Mul lodud laulja
keel. Sest laulan kui üks lõuke Ja rõmus
minno meel.

Ma taewa watan üllesse, Siis tulleb
mele se, Et seal üks hea karjane, Ma tem-
ma talleke.

Sind, kallis taewa karjane Ma tännan
süddamest, Et hoiad, kaitseid heldeste Mind
omma tallekest.

26. Kätki laul.

Nüüd magga minno lapsokse Ja filmad ken-
nast finni te. Ka talled heitsid maggama,
Ei tahha ennam hüppada.

Ka linnud läksid maggama, Ei tahha en-
nam laulda ka. Nad läksid omma pessasse,
Nüüd waiksels jänud metsake.

Waat taewa tähhed üllewed, Ei tahha mag-
gada nad seal, Waid omma walgust anna-
wad, Kui küünlad kennast hiilgawad.

Sealt kõrgest taewast tullewad Nüüd ing-
lid, head, illusad Waat seia meie maeasse,
Neid sadab taewa tadike.

Nad kätki ümber seisawad Sind lapsokest
nüüd kaitsewad, Nad kenna walge riega Ei
siiski neid wõi nähha sa.

Siis magga nüüd mo lapsokse! Ja filmad
kennast finni te. Ka minna lähjän maggama,
Siis maggame teif rahhoga.

27. Merri.

Oh kenna kallis merreke! Sa suur ja süg-
gaw, sinnine. Kui agga watan sinno peal,
Siis jälle lahke minno meel,

Kui tulen sinno kohhinat, So laente lahket
pahhinat, Siis on se mul kui tadi heal,
Ni armas merri sinno heal!

Seal tullelaew läab tormates, Kui lind
läab laentes lennates, Seal kauba laew läab
purjodes, Kui walges ehtes oiodes.

Seal kalla patis söuawad Ja walged
aerud wilkuwad, Nad wörgud wette lassewad
Ja leiwa kõrwaft püawad.

Oh armas kallis merreke, Ei sinnust lah-
tuts ialge, Kui agga watan sinno peal, Siis
jälle lahke minno meel!

28. Omma Kirgofe.

Oh waatke! meie kirgofe Seal seisab nenda
kennake! Waat päike loja minnemas, Ja
peale lahkest paistamas.

Waat aknad hiilgwad illuste, Kui küünlad
paistwad kaugele, Ja öhto nenda tassane,
Ei ligu hawa lehheke!

Waat kõrge kirgo harja pealt Sealt kuul-
daks peasufeste healt. Nad öhto laulo laula-
wad Ja omma Lojat kidawad.

So tornike, oh kirgofe, Kui sorm se näitab
üllesse, Kus keigil kallis issama. Oh saak-
sim' agga senna ka!

Jah kallis olled kirgofe, Weel kallim, kui
meil pühhapä, Siis tutsud meid, kui kannake,
Keit omma emma hõlmasse.

Kül kaua aega seisad seal Sa omma kõrge
kohha peal, Kui palju jubba hingawad, Kes
sinno sees ka käiswad.

Ka meie hauda lähhäme Ja ommast koh-
hast kaume, Sa seisad ikka kindlast teal Oh
mõnni sadda aastat weel.

29. Päike.

Kui kenna olled päikene, Kui tõused merrest
üllesse. Kui wodist tulled wälja sa, So
wodi hiilgab illoga.

Sa ärratad mind lapsokest, Et tõstan
omma healekest, Ja tännan Lojat rõmoga,
Kes õsel hoidis armoga.

Oh päike omma illoga, Mis olleks ilm
kül finnota! Üks kolle koht ja pimme ka,
Ei se peal tahhaks möttelda.

Kül ku meil annab walgust ka, Kui pais-
tab õse pilweta. Ei süiski temmä paistminne
Sa sinno wasto päikene.

Sa paistad sojast selgeste Ja aead laulma
röömsaste. Tah päike, ilma finnota Kül
wägga willets ellada.

Mul süiski on üks päikene Weel kallim
sinnust, kallike! Kül tedda õnsas taewas nään,
Kui senna surest armust saan.

30. Kurrede ärralahkuminne.

Miks kurred ärra lähhäte Nüüd Kurrefarest kaugele? Miks tete ärraminnes siit Nüüd nenda hallet laulo wiit?

Se on ni lodud Jummalast, Et sa sest feigearmsamast Siin pead jälle lahkuma, Jah lahkuma siit walloga.

Kül Kurreaar on meie ma Ja meie wannast armas ka. Kül lahkudes on halle meel, Sest halle nüüd ka meie heal.

Sest Jummalaga hüame Siit kõrgest pilwest teitele. Nüüd Jummalaga Sarema Sa meie feigekallim ma.

Kui jälle jõuab kewwade Ja hakkab öitsma öiefe, Siis taggasi feik tulleme Kül kalli Kurrefarele.

31. Jummalaga jätminne.

Nüüd Jummalaga Sarema! Mo melest feigekallim ma, Nüüd wõera male lähhän ma Ja sinnust pean lahkuma.

Nüüd Jummalaga wannemad! Oh olge terwe kalliked! Et kaswatasid murrega, Mind õppetasiid holega.

Nüüd Jummalaga abbikaas Mul halle südda lõhkemas, Kui se peal hakkann mötlemas, Et sinnust pean lahkuma.

Nüüd Jummalaga lapsokke Mo feigekallim

taimeke, Kas sind mo filmad näwad weel?
Oh wägga kurb on minno meel!

Nüüd Jummalaga maeake! Kus sündisin
ma ilmale, Kus lapse põlves ellasin Ja
lapse kombel mängisin.

Nüüd Jummalaga metsake! Kus käisin
soga, karjoke, Kui olin alles karjane Ja
rõmus lahke lapsoke.

Nüüd Jummalaga merreke! Sa suur ja
süggaw, sinnine! Kus sõitsin soga, laewoke,
Ja püüdsin sind, oh kallake.

Nüüd Jummalaga kirgoke! Mo melest
wägga kallike. So sees ma käisin saggele
Ja leiba leidis hingeke.

Nüüd Jummalaga kirgoaed, Kus hinga-
wad mo ommaksed! Ei tea ma, kas wöeral
maal Mind maetaks, wõi ommal maal.

Seft teadmatta, kas tullen ma Weel tag-
gasi, mo isfama! Kui agga kord saan tae-
wasse, Siis isfamaal ma tõeste!

32. Kewwade iggatseminne.

Kewwade sa kallis tulle, Tubba wägga otan
sind, Keigekallim olled mulle, Tulle, rõmusta
nüüd mind!

Tulge, tõuske lahked lilled, Mullast jälle
üllesse! Wessfi ätsed, külma ätsed Leid ma
odan iggapä.

Tulge lauljad linnokessed Kaugelt jälle
meitele, Kuffolinnud, peasokessed Ja sa kallid
lõuke!

Talled, weiksed ka jo ootwad, Mõirawad
ja mängiwad. Pimmes lautas ammo ootwad,
Et nad pea peasewad.

Paista sojast päike taewast, Külma lund
oh sullata, Siis me peaseme keik waewast,
Kuidame sind lauloga.

Merre lattet tulekessed Murdke katti nob-
beste. Tubba ootwad laewokessed, Tahtwad
mitäna merresse.

Tulle kewwade, keik ootwad, Dotwad sure
himmoga, Rapsed, wannad, weiksed, lambad
Wõtwad wasto römoga.

33. Kewwadene röm.

Nüüd Summalaga talweke! Meil kewwade
on kä! Nüüd römusta end innime Ja laula
lahkeste.

Seft Maarjama end ehitab Kui peiul'
prudike! Ut rohhelisse kube saab! Eks olle
kenna se?

Waat Kuffolind ja peasoke, Must räästas,
lõuke Nad laulwad nenda lahkeste, Et kenna
kuulda se!

Sul merreke, sa kallike Nüüd lahti jälle te,
Nüüd sõudes ja ka purjodes Sul laewad
jälle wees.

Hing, tänna taewa tadi sa, Et kewwade
on kä, Ja ennast hopis uenda, So sees
siis kewwade!

34. Kewwadene illo.

Meil kätte jõudnud kewwade, Nüüd metsas
laulab linnoke, Nüüd merres mängib kallake,
Nüüd karjas kargab talleke.

Meil kätte jõudnud kewwade, Nüüd õitseb
lahke lillike, Nüüd lehtab kenna kasseke,
Nüüd tilgub maggus mahlake!

Meil kätte jõudnud kewwade, Nüüd taewas
selge, sinnine, Nüüd päike paistab sojaste,
Nüüd merri kulla sarnane.

Meil kätte jõudnud kewwade, Nüüd merres
laewo nähkase, Nüüd kallo jälle pütakse,
Nüüd wärsket rohket süakse.

Meil kätte jõudnud kewwade, Keif linnud
lautwad lahkeste, Keif lomad liikwad rööm-
faste, Kuis ma siis wait jään üffine?

Mul lodud ka mo healeke, Mul lodud ka
mo jallake, Sest hüppan kui üks talleke. Ja
laulan kui üks linnoke.

35. Suine aeg.

Nüüd jälle kallis sui on kä, Waat kennas
ehtes Maarjama! Keif puud on lehtes, biedes,
Keif lilled omma ehte sees, Kui tassa puhhub
tule õhk, Siis tõuseb rohust maggus leht.

Pääw paistab nenda sojaste Sealt kõrgest
taewast selgeste, Keif linnud laulwad lahkeste,
Keif keigeüllem lõuke. Ei tunne nemmad kurba
meelt Sest tõstwad rõõmsast omma healt.

Siis ärka lahke rõmus meel Ja peasta
lahti laulo keel, Keif jätkem mahha kurba meelt
Ja linnudega tõstkem healt, Keif kiitkem rõõm-
sast süddamest Nüüd taewa tadi armo eest.

36. Nido laul.

Nüüd ligub wikkat heinamaal, Hein langeb
temma terra al, Kui tulleb tassa tule õhk,
Siis tõuseb heinast magguis lehk.

Kül wähhä laulab liinno su, Sest ennam
laulab meie su, Et mets sest kõllab kennaste
Ja laulo kuuldaks kaugese.

Se töö, mis tehhas lauluga, Kül leddasi
lääb ruttuga, Ja pea jälle õhto lä, Siis
rahholikkult hingame.

Keif külla nenda waijne seal, Ep olle
kuulda kuskilt healt, Keif rahwas ruttand
heinamaal, Teeb tiitsast omma tööd nüüd seal.

37. Leikuse laul.

Wennad, heina-tö on lõpnud, Wikkat pan-
dud paigale. Willi walmis, willi küpse,
Wõtke kätte sirsike.

Terve aasta on ta puhkand, Nüüd ta
wahheks käiage, Väkki lauldes wilja leikma,
Leika, leika, sirbik!

Olge wahwad, wennad, öed, Bolle aega
puhkada. Kui on leikus walmis sanud, Kõl
siis aega puhkada.

Wannakenne koio jänud, Ei ta suda ösfuda,
Mõtleb: kül mind pea leikab Surma sirp nüüd
mahha ka.

38. Süggifene laul.

Nüüd süggise on tullemas, Keik linnud jälle
lahkumas, Keik lilled ärra närtsimas, Keik
lehed mahha langemas.

Meid Jummal jälle õnnistand, Se keik on
temma helde and. Keik aidad, lambrid wilja
täis, Keik ellopealsed heina täis.

Nüüd andja peale mõtle ja Ja tedda
täna, auusta, Kes keik on lastnud kaswada
Ja aitnud kokko korjada.

Sul olgo nüüd ka halle meel, Kui watad
waese wenna peal, Oh anna, jagga röömsaste,
Siis olled Jõsa lapsok.

39. Süggifene aeg.

Nüüd süggise on jälle ka Ja pišfut paistab
päikene, Nüüd taewas saggest pilwene Ja
wihma tulleb wahwaste.

Keif laulo linnud lähtwad siit, Ja tewad
hallet laulo wiit, Nad soja male ruttawad,
Meid Summalaga jättawad.

Keif lehhepuud nüüd illuta Ja kurwal
leina kuega, Keif lilled ärranärtsinud Ja
meie filmist kaddunud.

Nüüd Maarjama sa leinamas, Et illo
mõdaminnemas, Kül tõused ue illoga Ja
wägga kenna kuega.

40. Talwe laul.

Nüüd talwe jubba jälle kä, Ja lund on
langend rohkeste, Ta kattab walge kattega
Nüüd põllud, wäljad, õued ka.

Keif lehtpuud lehhest ilma nüüd, Tuul
lehhed tõukand laial' siit, Sa üksi määnd ja
kuseke Weel jänud omma illusse.

Nüüd sanidega sõidame Ja hobbu jookseb
nobbeste, Waat kibbe kül'm ja kerge te Se
panneb jooksuma hobbuse.

Ra merre wessi kannab peal, Pu koormad
ja muud worid seal, On allati nüüd liikumas,
Ja mõnned tühjalt minnemas.

Waat kuidas lumme walge eht Seal langeb
nago hõbbe leht, Jah talwe aeg on kenna kül,
Tal kenna hõbbe katte üll.

Kül pääw on talwe lühhike, Sest hilja
tõuseb päifene Ja lähhäb loja nobbeste! —
Meil pitkem löbbus õhtole.

Kui kätte jõudnud õhtoke, Siis soja tuppä
tulleme, Seal lahkest paistab tulloke Ja
annab walgust keifile.

Kui lõpnud meil siis päwa tö, Siis ramat
kätte wöttame, Sealt kennad luggud loeme,
Ja kennad laulud laulame.

Sest olle terve, talweke, Et jõudsid jälle
meitele! Me sedda agga pallume, Oh ärra
olle kibbeke.

41. Salwe aeg.

Oh kuis olled steisefes jänud Maarjama ni
nobbest sa! Walge külma kätte alla Olled
heitnud hingama.

Kuhhu kenna kuub sul kaddund, Rohhelinne,
kirjoke? Kuhhu pude lehhed läinud, Kuhhu
kenna lillike?

Surno rie sees nüüd hingad! Hinga, hinga
rahhoga! Kül sa jälle tõused ülles Kewwa-
disse illoga.

Nenda kord ka kätte alla Lähän mulda
maggama, Tõusen jälle mullast ülles Kenna
ue ihhoga.

42. Saulo wäggi.

Oh saulo heal, oh laulminne, Sa Soja
armas andminne! Sa haige hawa parrandad
Ja kurja waimo kohhutad, Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem kunni kustub meel!

Dh laulo heal, sa taewa and! Kuis olled
sa meid römüstand! Sa murre pilwed kautad,
Ja murre laened waigistad, Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel!

Dh laulo healed, laulo wäed, Te ollete
fui kõrged mäed, Kuis mäed paistwad kaugele,
Mi healed kuuldaks kaugele, Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel!

Kuis löu laulab pilwe pealt, Mi laulame
siin pilwe al! Kuis käggo kullub pude pealt,
Mi laulame siin pude al. Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel!

Meid on üks weike seltsike, Kui sures mer-
res sareke, Dh jägem kokko kindlaste, Et
merri meid ei mattage! Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel.

43. **Laulopühha.**

Dh terre wennad, öefed! Me seia foggund
kalliked, Siin laulopühha piddama Ja laulo
semet külwama, Meil lodud laulja liinno keel,
Sest laulgem funni kustub meel.

Nüüd ühheskous siin olleme, Ja rohho peal
siin puhkame. Siin linnud laulwad lahkeste,
Ka meie laulma hakkame, Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel.

Kui kenna olled männik sa, (Kusik, leppik,
kask, tammik) Ei ükski koht so wasto sa!
Siin pehme rohhi põrmandaks, Ja kõrge tae-

was kattufseks. Meil lodud laulja liinno keel,
Sest laulgem, funni kustub meel.

Dh waatke, kuidas päike seal. Ni lahkest
paistab meie peal. Ta terretab meid üllewelt
Ja ütleb: laulge lahkeste, Teil lodud laulja
liinno keel, Sest laulge, funni kustub meel!

Dh kuulge, kuidas lõuke Seal laulab nenda
lahkeste, Ta terretab meid pilwe pealt, Ja
hüab kõrgelt üllewelt: Teil lodud laulja liinno
keel, Sest laulge funni kustub meel.

Dh kuulge, kuidas käägoke Seal kukub
nenda kennaste, Ta terretab meid pude pealt
Ja hüab meile üllewelt: Teil lodud laulja
liinno keel, Sest laulge funni kustub meel!

Mei' keigekallim laulo heal Se olgo meie
Saremaal' (Sörwemaal', isfamaal') Siin
kibus meie kätlike, Siin immetas meid emmake,
Meil lodud laulja liinno keel, Sest laulgem
funni kustub meel!

Meid Jummal wägga önnistand, Se kal-
lis ma on temma and! Meil ümberringi
merre te, Kui kenna pegel paistab se. Meil
lodud laulja liinno keel, Sest laulgem funni
kustub meel!

Meid merri wahhest hirmutab, Meid siiski
jälle rõmustab Ta omma rohke andega, Mis
tome temmast laewaga. Meil lodud laulja
liinno keel, Sest laulgem funni kustub meel!

Kui watame ford merre peal, Siis lahkeks
lähhäb meie meel, Ta terretab meid lahkeste,

Kui keigekallim söbroke. Meil lodud laulja
liino keel, Sest laulgem funni kustab meel!
Waat walged wersta sambassed, Kui wait-
sed nad seal seisawad. Meil polle lodud laulja
heal, Sest seiswad nenda wait nad seal,
Meil lodud laulja liino keel, Sest laulgem
funni kustub meel!

Meil maante polle liwane, Ni fille, kui
üks lauake, Gi wässi waene hobbune, Waid
jookseb agga eddasi. Meil lodud laulja liino
keel, Sest laulgem, funni kustub meel!

Meil metsas laulwad linnoksed, Ja pude al
mei' lapsoksed, Siis linnud kuulwad pude pealt,
Ja köstwad lastel' üllewelt. Meil lodud laulja
liino keel, Sest laulgem funni kustub meel!

Gi leita kuski kallimat Kui meie kallist
Saremaad (Sörwemad, isfamaad), Sest rö-
musta end Saremees (Sörwemees), Kui kalla
ommas laias wees. Sul lodud laulja liino
keel, Sest laula, funni kustub meel!

Mo kenna kallis Sarema (Sörwema, isfama)
Gi ial sinnust lahku ma! Sa mulle helde
emmake, Ma sinno lahke lapsoke. Mul lodud
laulja liino keel, Sest laulan funni kustub meel.

Oh Sarema (Sörwema, isfama) sind armas-
tan, Käl funni minna mullaks saan, Kui
surren ma, siis wötta sa Mind omma hólma
hingama. Seal hingan ma siis rahhoga
Käl funni jälle tõusen ma.

Õppetuse sõna omma koguõdusse lastele.

Et se ramat luggemisse himmo peab ärratama rahwa seas, ollen jubba selle ramato hakkatusses nimmetanud. Agga nüüd ütlen weel teile, mo armsad lapsed, et se ramat ka laulmisse himmo peab ärratama. Sest keif luggud selle ramato sees on ka laulud, mis laulda sünnivad. Laulge neid süüsel aial wäljal omma karja jures, ja talwe aial toas omma töö jures. Süis on teil hea aeawitus ja lahke mele jahhutaminne. Ma ollen igga-ford römustanud, kui omma kahherattaga käies ehk ratsa sõites, metsas ehk merre äres teie laulo healt kuulsin, ja kohhe laulud ärratund-sin, mis teie kolis laste Sioni Kanlest ehk Sörmema löukesest ollete öppinud. Mötlesin:

wata efs olle kenna siin meie merreäärtse
Sörwemaal! Kõrgel ülleweel laulab lõuke,
mulla peal meie lapsokessed. Se jägo nenda,
funni Sörwema, ja Sarema ja keif sesinnane
mailm ärrakaub. Siis hakkab keigeüllem laul-
minne ue ma peal, inglite seltsis.

Agga nüüd pange tähhele, ma nimmetan
mis wiisi järrel igga laulo tulleb laulda.

1) Wisil: Ma ollen weike karjane,
ehf: Kes istutas sind kaunis mets:
Nr. 24. 25. 33.

2) Wisil: Wõtke wikkat wiljast wälja,
ehf: Kõrges tornis kirgo kellad,
ehf: Südda hüppab römustades,
ehf: Kus on lillikesed jänud:
Nr. 1. 4. 5. 8. 9. 11. 13. 15. 16.
17. 18. 20. 22. 23. 32. 37. 41.

3) Wisil: Nüüd Jummalaga Sarema,
ehf: Meil kätte joudnud kewwade,
ehf: Nüüd keif mailm on hingamas:
Nr. 2. 3. 6. 7. 10. 12. 14. 19. 21.
26. 27. 28. 29. 30. 31. 34. 36.
38. 39. 40.

4) Wisil: Oh lauloheal, oh laulminne,
ehf: Kus on mo kallis isfama:
Nr. 35. 42. 43.

Nende laulo wiiside nodid leiad sa suremast selle ramato sees:

„Laulud Sõrwemaalt“

mis Kurrefare liinas Jürgensi ramato podis müakse. Selle nodi-ramato sees on ka mõned ued laulowisid, mis kirrikus sünnib laulda ja meie kirrikus jubba laultakse.

Teie kihhelkonna ja walla koolmeistrid siin Saremaal, õppetage need ued wiisid omma kolilaste kätte, siis saab sesinnane luggemisse ramat ka teie lastele lauloramatuks, kust nad armsaks aiawiteks laulwad. Siis jääb mõnni üleannetus teggematta. Sest laulo waim aeab kurja waimo wälja.

Oh laulo heal, oh laulminne

Sa Roja armas andminne,

Sa haige hawa parrandad,

Ja kurja waimo kohhutad.

Meil lodud laulja liinno keel,

Sest laulgem funni kustub meel.



I n h h ä t a j a .

Nummer.	I. Jaggo.	Lehhefülg.
1.	Wagga lapyfoke	5
2.	Waene lapy	6
3.	Türimehhe pocofe	8
4.	Kallim fuub	8
5.	Kiwwi taskus	9
6.	Pahha foer	10
7.	Kalla önge ofas	10
8.	Löufe	11
9.	Kirwes	12
10.	Linno peffa	13
11.	Tammepu	15
12.	Mölder omma pocaga	17
13.	Kaddaf	19
14.	Kuri hing taewas	21
15.	Wanna iäfa	23
16.	Unnenäggo	26
17.	Pimme hobbune	30
18.	Kaarnad tunnistäjad	34
	II. Jaggo.	
19.	Omna firrif	39
20.	Löufe	40
21.	Peasofesse peffa	40
22.	Päite	41
23.	Taewa tähbed	41
24.	Löufe	42
25.	Karjane	42
26.	Kätfi laul	43
27.	Merri	43
28.	Omna firgofe	44
29.	Päite	45
30.	Kurrete lahfuninne	46
31.	Jummalaga jäfminne	46
32.	Kewwade iggatfeminne	47
33.	Kewwadene rööm	48
34.	Kewwadene illo	49
35.	Suine aeg	49
36.	Nido laul	50
37.	Leifusse laul	50
38.	Süggifene laul	51
39.	Süggifene aeg	51
40.	Talwe laul	52
41.	Talwe aeg	53
42.	Paulo wäggi	53
43.	Paulopühha	54